

испзаниж са; възспоминаніе приемаа о сж-
 шей въз тебѣ нелицемѣрнѣй вѣрѣ, іаже все-
 ли са прежде въз бабѣ твојѣ Лондѣ и въз
 Матерь, іако и у тебѣ (II Тим. на. 1 ст.
 4-5)“ кога-то Св. Ап. Павелъ, придрѣженъ
 отъ ученика си Варнава, стигнахъ въз Лис-
 трѣ, дѣто при дохожданье-то си Павелъ
 направи голѣмо чудо (защо-то съ еднѣ дѣ-
 мѣ исцѣли хромого отъ рожденіе-то си) и
 мнозина отвърна отъ заклѣженіе-то кѣмъ
 благочестіе, мѣжду кои-то бѣше и Тимо-
 теова-та майка, останала тогава вдовица;
 та дочака съ радость С-го А. Павела, ко-
 ко-то покани въз дома си, и като го успо-
 кои съ всяко удоволствіе, прѣдаде му сына
 си С-го Тимофеа като нѣкой даръ за на-
 правенно-то отъ него чудо, и за пріятѣ-тѣ
 благочестивѣ свѣтинѣ; тогава момче-то бѣ-
 ше на години малко, обаче правомъ благо-
 разумно и кротко. За това Павелъ като
 сѣглѣда, че има у него Божѣ дарѣ, пріѣ
 момче-то, обикна го повече отъ свой сынъ;
 нѣ зашто-то бѣше іоще слаичко, и не мо-
 жаше да пѣтѣва съ тѣхъ, остави го въз
 дома му, дѣто пристави искѣсны учители